

[Krag.]

nødenhed, om en saadan Ordning skal komme til at virke efter sin Hensigt og ikke tjene det modsatte Formaal, Øgelse af eller Forbliven i Arbejdsløshed i Stedet for Aflastning og Fjernelse af dette sociale Onde.

Jeg skal saa kun gøre et Par ganske korte Bemærkninger angaaende Arbejdsdirektoratet. Her finder jeg ogsaa en ny Form i det fremsatte Lovforslag. I den gældende Lov staar, at Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen ledes af et under Indenrigsministeriet henlagt Direktorat, hvis Chef er Direktøren for Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen, som udnævnes af Kongen. Men den højtærede Minister foreslaar en helt anden Affattelse, idet det i Lovforslaget hedder, at der ansættes under Socialministeriet en Direktør for Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen, og saa er der en vigtig Bestemmelse om, at Direktørens Afgørelse altid er underkastet Appel til Ministeren, hvor ikke det modsatte er bestemt i Loven. Altsaa, der ansættes under Socialministeriet en Direktør for Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen, der er ikke udtrykkeligt i Loven sagt, at der skal bestaa et Arbejdsdirektorat. Derfor spørger jeg den højtærede Minister, om den ændrede Ordlyd af denne Bestemmelse er Udtryk for, at man vil fjerne Direktoratet og eventuelt gøre det til et Kontor i Ministeriet, ellers forstaar jeg ikke, hvorfor man ikke er blevet ved Bestemmelsen, som sikrer denne Institutions Bestaaen. Jeg spørger videre den højtærede Minister, hvorfor han har fjernet de Ord, som sikrer Arbejdsdirektørens uafhængige Stilling som Tjenestemand, udnævnt af Kongen. Er Ændringen paa dette Punkt sket for at gøre Arbejdsdirektøren i højere Grad end hidtil afhængig af de skiftende Ministre og deres Opfattelse af Administrationen af Arbejdsløshedslovgivningen? Ja, den højtærede Minister maa undskylde, naar man ser en saaledes ændret Udformning paa et saadant Punkt, faar man sine Tvivl; og derfor er det naturligt at spørge for eventuelt at faa Klarhed paa dette Punkt.

Den højtærede Minister har i Bemærkningerne til Lovforslaget, Tillæg A. Sp. 2189, foretaget en meget overskuelig Opstilling over de Udgifter, som dette Lovforslag medfører, og Opstillingen viser klart, hvilken Udgiftsforøgelse Lovforslaget vil medføre, nemlig at den for Statens Vedkommende vil blive mellem 6 og 7 Mill.

Kr., hvad der ganske sikkert er beregnet saa lavt, som overhovedet Tidspræget tillader, og — derom tvivler jeg ikke — lavere, end Virkeligheden vil vise. Udgiftsforøgelsen for Kommunerne skal jeg ikke komme ind paa; jeg forstaar, at den højtærede Minister agter at foretage Rettelser paa dette Punkt i det fremsatte Lovforslag eller i Bemærkningerne dertil. Men jeg nødes til at pege paa, at den højtærede Minister med Hensyn til disse 6—7—8 Mill. Kr., hvor meget det nu bliver, i hvert Tilfælde mellem 6 og 7 Mill. Kr., er stedt akkurat paa samme Maade, som han er med de 8—9 Mill. Kr., han har forlangt mere til Aldersrente- og Invaliderrentenydere, og den 1½ Mill. Kr., som han i Gaar forlangte som Statsstøtte til Hjelpekasserne. Han har ikke Pengene i Lommen, og han har ikke fjerneste Anvisning paa, hvordan de skal skaffes. Da han mangler alt dette, maa jeg sige, at det er lidt vanskeligt for en ansvarsbevidst Rigsdag at vedtage Udgiftslove som dem, der her er foreslaaet. Men den højtærede Minister er jo saaledes stedt i Henhold til den Valgkampagne, paa Grundlag af hvilken den høje Regering har indtaget sit Sæde, at han maa sætte ind paa disse Omraader. Og den høje Rigsdag har ogsaa en Pligt til at gaa i Forhandling med den siddende Regering om de Problemer, som denne rejser. Den højtærede Minister tør imidlertid ikke forvente, at den Aand, der gaar igennem dette Lovforslag, finder udelt Tilslutning fra alle Sider her i den høje Rigsdag, thi paa dette Lovforslag kan man i Sandhed anvende det gammeltestamentlige Ord, at Haanden er Esaus, men Røsten er Jakobs.

C. J. F. Sven: Jeg maa begynde med at gøre det høje Ting en Undskyldning, idet jeg nemlig i de Bemærkninger, jeg nu agter at fremsætte, formentlig paa to Punkter vil gøre mig skyldig i et Brud paa den gode parlamentariske Tone, i hvert Tilfælde paa den gode parlamentariske Tone, som efterhaanden er blevet indført i dette høje Ting.

For det første vil jeg nemlig befitte mig paa at overholde Ordene i Forretningsordenens § 11, der handler om Førstebehandlinger, og hvorefter man ved Førstebehandlinger kun taler om Lovforslaget i al Almindelighed og ikke fordyber sig i de enkelte Paragraffer, ogsaa ud fra den Betragtning, at jeg mener, at noget bør der være forbeholdt Udvalgsbehandlingen, idet det ellers bliver til, at Udvalgsbehandlingen